

NOVOSTI

Župna je zajednica otvorena svima – U Vrpolju od straha do pobjede

SVETIŠTE GOSPE VRPOLJAČKE

„Ja sam od katoličke obitelji, uvijek sam u crkvi bila, više nego u kući. Što god je bilo uvijek sam bila prva jer mi je bila kuća blizu crkve. Samo nas je jedna kuća dilila. A ja došla vode, ni popa ni mise ni molitve. A di sam došla majko moja. Nikoga u crkvi, samo dvi tri stare i ja. U Vrpoljcu – to je bila mala Moskva“. Tako je 2018. u dokumentarnom filmu Hrvatske televizije „Gospa od Vrpolja – Ona koja okove skida“ svjedočila danas pokojna Rajka Petković, koja je u rodnim Vodicama, na brdu Okitu, ljubila Gospu od Karmela.

12.09.2025. / 18:14 / Neno Kužina

U župi Vrpolje, tek nešto više od 10 kilometara udaljenoj od Šibenika, u kojoj, sa zaseocima ima oko 1100 stanovnika, bilo je vrijeme kada 20 godina nije bilo župnika jer su komunističke vlasti uzurpirale župnu kuću. Godine su prolazile, izmjenjivali su se župnici, ali promjene u mentalitetu ljudi zahvaćenih vjerskim indiferentizmom događale su se sporo, presporo.

Teško je bilo odagnati strah za svoju budućnost pa i onda kada su nastupile demokratske promjene. U sredini u kojoj vrijedne ruke nikad nisu zapustile svoje vrtove i polja, odavno je znano da nada umire posljednja. Bez obzira na predrasude, župna je zajednica bila i ostala otvorena svima.

don Ante Omazić u župnoj crkvi i Svetištu Gospe Vrpoljačke

Prije dvanaest godina pastoralnu je skrb u Vrpolju preuzeo župnik **don Ante Omazić**, dijete emigracije, čiji su roditelji odselili u Njemačku. U Župi koja je i središnje marijansko svetište Šibenske biskupije, susreće, kako sam priznaje, amneziju vjerskoga. Što mu je na početku župničke službe u takvim okolnostima bilo činiti?

Oduševljenje, pa razočaranje

„Nakon što sam drugi put došao u – kako ju volim nazvati – moju pradomovinu Hrvatsku (ipak sam pola života proveo u Njemačkoj, tamo se socijalizirao i tu zemlju vidim kao jednu od moje dvije domovine) tadašnji biskup Ante Ivas šalje me kao đakona u Župu sv. Mihovila u Murter. Ondje upoznajem jedan sasvim novi hrvatski crkveni ‚pejsaž‘, jaku ukorijenjenu hrvatsku glagoljašku sredinu.

Navikao sam na to da hrvatski katolik puni nedjeljne svete mise, da je uglavnom svakodnevni vjerski život rasprostranjen među našim ljudima diljem svijeta i kako naš čovjek uglavnom poznaje vjerske obveze. A meni je spomenuti glagoljaški element u Murteru postao posebno drag, jer odražava nešto naše, hrvatsko, drevno pri slušanju i moljenju. To je bio moj dojam nakon godinu i pol dana boravka među Murterinima.“

hodočasnici u Vrpolju na Veliku Gospu

„Ovo iskustvo ističem kako bih pokušao dočarati šok, nakon što sam u ljeto 2013. godine imenovan župnikom Vrpolja i upraviteljem Biskupijskog svetišta Gospe Vrpoljačke.

Dolazim u župu jedne te iste biskupije, jednog te istog naroda i iste vjere – samo na drugom kraju njezinih crkvenih granica. Ne samo da ne zatječem pjevanje po načinu predaka, već nalazim odsutnost svijesti prema vjeri. Rijetko koji starac i starica da su imali sakramente. Bilo je iznimaka, ali...

Mnogi, ako su i bili kršteni, niti su znali za to niti su održavali živom bilo kakvu vezu s katoličkim korijenima! I sukladno tome nisu svojim životnim primjerom ‚predavali‘ svoju vjeru potomcima.

Zato mi je valjalo dobro se savjetovati kako uopće početi pastoralno djelovati, koju taktiku i metodu primijeniti, da bi, u meni povjerenom narodu, probudio svijest, važnost i ljepotu onoga što nam je u Vrpolju dragi Bog ostavio u zadatak i nasljedstvo.

Savjetovao sam se s mojim biskupima Antom i Tomislavom, s kolegama kojima sam vjerovao i koji su se sami uvjerali u stanje. Danas, s odmakom vremena, lako mi je govoriti o svemu tome jer se već vide plodovi rada na toj ‚restauraciji‘ vjere.“

šibenski biskup Tomislav Rogić na Veliku Gospu u Vrpolju

Kao u misijama

„Dok su se svake godine za Veliku Gospu u Vrpolje slijevale rijeke hodočasnika, domaći puk, uz dužno poštovanje nekolicine, nije imao potrebe preispitati se i vratiti vjerskim obvezama i dužnostima.

Počeo sam s redovitom svakodnevnom liturgijom, od svetih misa, klanjanja, kateheza, s poukama o ponašanju na sprovodima, uvođenjem devetnice za Veliku Gospu...

Pokušao sam doslovno, kao naši misionari u misijskim područjima, govoriti o spoju vjere i svakodnevice. Naravno, ako je narod toliko dugo vremena imao zatvorene oči pred svim tim, teže je išlo otvaranje očiju za Božje svjetlo koje nam je darovano. Sastavio sam Župno vijeće, gledao koga ću uzeti za najbliže suradnike.

Sve su ovo pratile, prate i snaže skupine molitelja kako iz Vrpolja, tako i mojih dragih prijatelja i duhovnih pomoćnika diljem svijeta. Njihove molitve, žrtve i postovi za Vrpoljane vode i čiste duhovni rad. Ne smijem zaboraviti Marijinu legiju koju nam je Bog podario kroz jedno razdoblje. Danas ona aktivno ne djeluje jer se tijekom pandemije nažalost raspala, ali ostavljam prostor daljnjim iznenađenjima Božjim, koje On sprema za nas.“

nedjeljna župna misa na otvorenom u Gospinom svetištu

Bog uvijek pomaže

Anita Burazer, udana, majka troje djece, stanovito je vrijeme na neki način bila udaljena od Boga. Otišla bi u crkvu, na misu, tek za velike blagdane.

„Susret s današnjim župnikom promijenio je moj dotadašnji način življenja. Nakon pripreme, odlučili smo sklopiti crkveni brak, a odlazak na misu postao je redovit. Ne samo nedjeljom, nego gotovo svakodnevno. Za sve zazivam Božju pomoć i Gospin zagovor. Ne lijegam i ne ustajem bez molitve. Priznajem, moj je život dobio drukčiju dimenziju. Nije da mi sve cvjeta, ali uz Božju pomoć lakše se nosim s problemima. Treba vjerovati i Bog će sve okrenuti na dobro. Svima u mojoj obitelji želim da spoznaju snagu i ljubav Božju.“

Anita Burazer na nedjeljnoj misi

Gospina crkva u Vrpolju, znana kao crkva bl. Gospe Stomorije, koja je pripadala župi Donjega Polja, starija je od godine osnutka Šibenske biskupije 1298.

Prije više od stotinu godina šibenski je kroničar i vjeroučitelj **don Krsto Stošić** zapisao: „Daleko od zaglušive gradske buke, dalje od kuća sela, ovdje u pustinji podigla je Marija svoje prijestolje. Tu ona dijeli svoje srebro, zlato i drago kamenje raznih milosti i slatke plodove svoje ljubavi pobožnim dušama.“

Gospina crkva u sjeni borova

Kako protumačiti da su bila vremena kada se u sjeni Gospina svetišta u Župi živjelo kao da Boga nema? „Nikako“, odgovara **don Ante**.

„To ostaje dan danas enigma za mene, kako su ljudi iz jednog ovako duhovno bogomdanog mjesta uspjeli kroz 50 godina zaboraviti i smetnuti vlastito vjerničko bogatstvo. Sačuvali su svoju vjeru kroz 200-godišnju strahovladu Osmanlija, ali za komunističke vladavine – ne.

Taj brzi zaborav kroz jedno relativno kratko vrijeme krije u sebi momenat da se vjera očito svodila na izvanjsko pokazivanje, a nije bilo dovoljno ukorijenjenog prakticiranja vjere – onako kako to ja poznam iz vlastite obitelji i od ljudi iz kraja odakle potječe naša obitelj.“

Gospino vrijeme

„Napokon je u našem Vrpolju došlo Gospino vrijeme“, primjećuje **Marija Konjevoda**.

„Svetište je u pravom smislu mjesto molitve, mira i velikih milosti. Kako lani, tako i ove godine tijekom devetnice posebno su me dojmili mladomisnici, njihova riječ i mladomisnički blagoslov. Hvala Ti Gospe za njih i za tolike mlade obitelji koje su upijale propovijedi dragih mladomisnika.“

Marija Konjevoda sa suprugom na nedjeljnoj misi

Zaufane molitve znaju isprositi čudo. U što ste vjerovali svih ovih godina? Je li danas to ono Vrpolje koje ste zatekli svojim dolaskom, **pitam župnika don Antu.**

„Zahvalan Bogu i Gospi na svemu dobrom, pozivam Vas da dođete na nedjeljne svete mise, posebno tijekom devetnice Velikoj Gospi. Uz domaći narod, koji je tek nakon što je prepoznao vrijednost vlastite vjere ali i svoju obvezu prema samom Svetištu, svatko na svoj način pridonosi njegovu funkcioniranju. Ovdje mislim na dobru duhovnu organizaciju i ponudu duhovnih sadržaja, ali i na tehničku stranu. Valja sve to ‚staviti na noge‘ i dočekati hodočasnike.

Osim toga, tu je održavanje čistoće i urednosti tijekom cijele godine. Sad se napokon privodi kraju dovršenje novog Pastoralnog centra, što predstavlja puno novih izazova. Vrpolje i Svetište dobivaju potpuno novu dimenziju koju valja osmisliti.

Bogu dragom zahvalan sam za svaku osobu koja u tome nesebično pridonosi. Neki od duhovnih darova su jedna redovnica (s. Branka Plenča, anđela), jedan svećenik naše Biskupije (don Ante Vrcić) i jedan redovnički bogoslov kod franjevac konventualaca (fra Jerko Šuperba), te još poneki koji ispituju svoje zvanje.“

Dovoljno je zrno vjere

Jere i Spomenka Šuperba na nedjeljnoj misi

U Donjem Polju, sastavnom dijelu župe Vrpolje, **Jere i Spomenka Šuperba** susreli su se s odlukom svoga sina Jerka da pođe putem svećeništva, odabravši Hrvatsku provinciju sv. Jeronima franjevac konventualaca.

„Njegovu sam odluku prihvatio normalno, mada je u meni na početku bilo malo zbunjenosti. Sjetio sam se stihova: ‚Bože, zar si pozvao mene...‘, ohrabren onda kad sam osjetio da su u njegovoj zajednici puni duha i vjere. Da nije bilo vjere, molitve i primjera župnika, pitanje je za što bi se Jerko opredijelio. Po meni tu je utjecaj Duha Svetoga očit jer čovjek je slab. Za ostvarenje duhovnog zvanja potrebna je jaka osobna vjera i duhovna potpora obitelji i župne zajednice.

Čovjek sam u srednjim godinama, poslovan i to me ne sprječava da vjerujem u moć molitve i da osobno molim i vjerujem da je Isus Krist prisutan u Euharistiji. Dovoljno je zrno vjere. Čovjek se neprestano preispituje, ali molitva, vjera i Euharistija mogu učiniti čuda i život učiniti lakšim. Molitva je poveznica i sa sinom. Vjernici nas kao obitelj zbog njegove životne gledaju očima podrške, a od onih koji ne vjeruju, ne mogu to očekivati. Nije svima dano spoznati da su nedokučivi putevi Gospodnji i da samo Bog i po krivim crtama ravno piše.“

Jednom ministrant, uvijek ministrant

Ljubo Ljubetić, 77-godišnjak, od rođenja je s majkom odlazio u crkvu Gospe Vrpoljačke. Ministrirao je do svoje 16. godine kada odlazi u Zagreb na školovanje.

„Nakon završetka školovanja put me vodi u Osijek gdje sam živio do 2016. godine. Odonda eto me opet u Vrpolju jer tu su moji korijeni. Kao nekad, opet aktivno sudjelujem u pastoralnom radu Župe, a po potrebi ministriram. Sjećam

se kako je svake godine dolazak mojoj obitelji bio poseban, čemu je pridonosila Gospa.

Ono što mene fascinira jesu izrazi lica hodočasnika po dolasku pred sliku Isusove Majke. Gospa svakoga prima u svoj majčinski zagrljaj, a mogu posvjedočiti kako i mi, članovi Pastoralnog vijeća i ostali župljani, nastojimo biti na usluzi.

Trebamo biti ponosni što je Gospa izabrala Vrpolje da u njemu bude ovo svetište i da kao Njezina djeca Njezine milosti možemo darovati drugima. Posla ima dosta, ali meni to nije teret jer znam da činim pravu stvar dragom Bogu i Gospi za ljubav.“

Ljubo Ljubetić sa suprugom na nedjeljnoj misi

Je li župljanima Gospino svetište teret ili blagoslov? Osjećaju li stanovnici nekoć „male Moskve“, kako su u crkvu svi dobrodošli i kako nema krivog pogleda zbog toga što su „moje mjesto“ zauzeli oni koje se do jučer pred oltarom baš i nije vidalo?

Oprostiti progoniteljima

župnik Omazić propovijeda na nedjeljnoj misi

„Meni je nemoguće zamisliti da tako radikalno bude prekinuta stoljetna duhovna nit vjere između svojih predaka i živućih vjernika. Da zaboravim na stoljetnu pripadnost vjeri otaca, spreman primiti lažne nagrade (činove i titule u propalom sustavu ali i materijalna dobra) ukoliko budem proganjao pripadnike svoje vjere i svoje Crkve“, govori don Ante.

„I sad promjenom političkog sustava isti dolaze na vjerske obrede. To treba prihvatiti jer Sveto evanđelje nas uči da se svakome mora dati prilika da ne promijeni samo vanjštinu (dolasci na svete mise, obrede, primanje sakramenata u godinama), već ono prvenstveno apelira na unutarnju preobrazbu.

To je prvi korak ako bilo tko želi nasljedovati Isusa: odreći se svoga prijašnjeg načina i razmišljanja u životu, obratiti se Njemu posvema i progledati Isusovim očima. To je zadatak odraslih i staraca koji su zadnjih godina pristupili Gospodinu, a bili su desetljećima, ako ne protiv Njega, onda su Ga zatajivali.

Nećemo se spasiti spominjanjem Njegova imena: ‚Gospodine, Gospodine‘, već će Kraljevstvo nebesko pripasti onima koji u svome životu otkriju i žive volju Božju u svome svakodnevlju. To može značiti praštanje onima koji su nas proganili. Ima li sadržajnije rečenice od ove: ‚Ljubite jedni druge!?’“

Tekst i fotografije: Neno Kužina

Tekst je dio novinarskoga projekta „Župna je zajednica otvorena svima“, objavljen u sklopu programa poticanja novinarske izvrsnosti u 2025. godini Agencije za elektroničke medije. Dozvoljeno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i imena autora.

Ključne riječi: [AEM](#) [gospino svetište u vrpolju](#) [Neno Kužina](#) [šibenik](#) [Vrpolje](#)

Stock images by DepositPhotos

Daljnje korištenje vijesti u medijima samo uz prethodno odobrenje izdavača.

Sva prava pridržana © 2018 - 2025 Hrvatska katolička mreža